

Arrest

nr. 282 002 van 15 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 september 2015 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 maart 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 25 november 2016 bevestigd bij arrest nr. X.

1.2. Op 10 februari 2017, 15 december 2017, 28 juni 2018, 4 december 2019, 28 juni 2021 dient verzoekster volgende verzoeken om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart deze telkens niet-ontvankelijk. Verzoekster tekent beroep aan tegen de weigeringsbeslissingen genomen in het kader van haar vierde, vijfde en zesde beschermingsverzoek. Deze beroepen worden door de Raad verworpen bij respectievelijk de arresten nr. X, nr. X en nr. X.

1.3. Op 23 juni 2022 dient verzoekster voor de zevende maal een beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit huidige volgend verzoek op 26 augustus 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Op 28 september 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Volgens uw verklaringen was u een Iraaks staatsburger van de Arabische bevolkingsgroep, afkomstig uit Bagdad en behorende tot de soennitische geloofsgemeenschap. Van 2007 tot 2009 werkte u op een publieke school. Van februari 2010 tot 5 september 2015 werkte u op het Ministerie van Elektriciteit, waar u post ronddeelde. Uw echtgenoot, A.A.(...), werkte ook op dit ministerie als chauffeur van de directeur. U verklaarde dat uw man twee dreigbrieven ontving in de zomer van 2015. Op 6 september 2015 werd uw man vermoord teruggevonden. Op 8 of 9 september 2015 vond uw broer, M.(...), in uw huis een dreigbrief die aan u gericht was. U werd met de dood bedreigd. Diezelfde dag werd M.(...) aangevallen door onbekende personen en zwaar gewond aan de benen. Op 16 september 2015 hebt u Irak verlaten. Elf dagen later, op 27 september 2015 kwam u in België aan.

Op 23 maart 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw verklaringen over uw vluchtmotieven werden ongeloofwaardig bevonden omwille van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden. Bovendien was uw recente herkomst uit Bagdad niet aannemelijk. De veiligheidssituatie in Bagdad noopte ook niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende beroep in op 27 april 2016. In haar arrest nr. 178 421 daterend van 25 november 2016 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) de beslissing én de motivering tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het CGVS.

Op 10 februari 2017 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U hield in dit tweede verzoek vast aan de vluchtmotieven uit uw eerste verzoek. Er zouden zich ondertussen echter nieuwe feiten hebben voorgedaan in uw land van herkomst. U verklaarde dat uw broer, R.(...), op 20 januari 2017 vermoord werd door dezelfde mensen die uw echtgenoot vermoord hadden. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de overlijdensakte van uw broer R.(...), een waarschuwing van uw werkplaats, en foto's van uw tocht naar België. Op 21 maart 2017 nam het CGVS een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname' van uw tweede verzoek. Gezien er geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette, kon er immers evenmin geloof gehecht worden aan de dood van uw broer R.(...), die daarvan het gevolg zou geweest zijn. Bovendien maakte u nog steeds niet aannemelijk tot in september 2015 in Bagdad te hebben gewoond, zoals u beweerde. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 15 december 2017 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U was niet teruggekeerd naar Irak tussen uw tweede en uw derde verzoek. U verwees in uw derde verzoek opnieuw naar de vluchtmotieven die u in uw eerste en in uw tweede verzoeken aanhaalde. U legde geen documenten neer. Op 26 december 2017 betekende het CGVS u een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname' van uw derde verzoek, gezien u geen nieuwe elementen aanhaalde die een ander licht konden werpen op de vroegere beoordeling van het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 28 juni 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar de vluchtmotieven die u in het verleden uiteenzette. U voegde hieraan toe dat uw familie hun huis had verlaten na bedreigingen van de sjiiitische groepering Asa'ib Ahl al-Haq. Daarnaast haalde u aan dat u het psychisch moeilijk had. U werd drie keer seksueel geïntimideerd door de man van een vriendin bij wie u logeerde. Ter ondersteuning van uw vierde verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een brief van een psycholoog van de vzw Tabane, die stelt dat u stress heeft en symptomen vertoont die voorkomen bij PTSS (post-traumatische stressstoornis), afgegeven op 10 juli 2018, een brief van de organisatie Point d'Appui waarin wordt geargumenteed dat uw nieuwe verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard moet worden, afgegeven op 18 juni 2018, en een CD-rom waaruit moet blijken dat uw zoon in 2014 of 2015 op een schoolfeest in Irak was.

Op 29 augustus 2018 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek niet-ontvankelijk omdat uit de brief van een psycholoog niet kon worden afgeleid dat u niet kon voldoen aan uw verplichtingen in het kader van uw verzoek, omdat uw bijkomende verklaringen volledig voortvloeiden uit de reeds ongeloofwaardig bevonden feiten maar geen afbreuk deden aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten, omdat de argumenten van de organisatie Point d'Appui niet konden worden bijgetreden, omdat de seksuele intimidatie waarvan u in België het slachtoffer was geen verband hield met een vrees of risico bij terugkeer naar Irak, omdat de CD-rom hoogstens een occasionele aanwezigheid in Bagdad kon aantonen en omdat de veiligheidssituatie in Bagdad niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U ging op 12 september 2018 in beroep tegen de beslissing van het CGVS. In haar beschikking van 17 januari 2019 sloot de Raad zich aan bij de argumentatie van het CGVS. Hierop diende u op 31 januari 2019 een verzoek tot horen in. U legde op 4 februari 2019 een aanvullende nota neer vergezeld van volgende bijkomende stukken: een psychologisch getuigschrift van 20 november 2018 van de vzw Tabane betreffende de ingeroepen seksuele intimidatie in België; foto's en röntgenfoto's van uw broer, M.(...), in verband met de aanval die zich op hem zou hebben voorgedaan; een getuigschrift betreffende het verblijf van uw broer in Amman; foto's van uw woning na de beweerde inval in 2018; en een dreigbrief aan het adres van uw vader (met vertaling). In 's Raads arrest nr. 218 708 van 22 maart 2019 werd uw beroep verworpen. De Raad bevestigde dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw initiële relaas en alle daaruit volgende gebeurtenissen, de stukken waren onvoldoende tot niet bewijskrachtig, bovendien werden in de aanvullende nota nog steeds wisselende verklaringen afgelegd, waardoor de geloofwaardigheid nog verder verminderde. Betreffende uw ingeroepen kwetsbaarheid en het attest van de vzw Tabane, bevestigde de Raad dat de seksuele intimidatie in België geen verband houdt met een eventuele vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in geval van een terugkeer naar Irak. De Raad stelde verder dat uit het attest van de vzw Tabane niet kan worden afgeleid dat uw mentale gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat uw mentale of psychische gemoedstoestand van die aard was om reeds van bij uw eerste verzoek om internationale bescherming een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van uw verzoek zodat de indertijd vastgestelde leugenachtige verklaringen onverkort overeind bleven. Inzake de nood aan subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet sloot de Raad zich eveneens aan bij de argumenten van het CGVS.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 4 december 2019 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat u medische problemen hebt, dat u een aanvraag 9ter (medische regularisatie) deed maar dat deze geweigerd werd. U verwees opnieuw naar de vluchtmotieven die u in het verleden uiteenzette. U voegde hieraan toe dat u na de begrafenis van uw man terugkeerde naar uw huis om documenten en geld te halen. In uw huis werd u door drie mannen benaderd en werd u gewelddadig verkracht. Buren namen u mee naar het ziekenhuis maar u verliet het ziekenhuis voortijdig omdat u bang was voor uw kinderen die bij uw ouders verbleven. Sinds uw aankomst in Turkije had u bloedingen die nog steeds voortduurden. U durfde dit niet eerder vertellen. U vertelde in het ziekenhuis enkel aan de arts en de politie wat er gebeurd was. Verder stelde u dat uw broer op 6 juli 2019 door onbekenden en om een onbekende reden werd neergeschoten toen hij buiten een sigaret rookte. Ook heeft uw mentale staat een deuk gekregen omdat men uw dochter wilde uithuwelijken aan een oudere man en zij dat aanvaard heeft omdat ze niemand meer heeft in Irak. Ter ondersteuning van uw vijfde verzoek legde u de volgende stukken neer: een kopie van de overlijdensakte van uw broer R.(...), een foto van de begrafenis van uw broer, een foto van het graf van uw broer, drie foto's van het bloedverlies dat u heeft ten gevolge van uw verkrachting, een attest van psychologische opvolging van 21 augustus 2020, uitgaande van de vzw Tabane, en een familiefoto.

Op 16 september 2020 betekende het CGVS u de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw vijfde verzoek. Uit uw psychologische problemen kon niet worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn deel te nemen aan de standaardprocedure in het onderzoek naar uw nood aan internationale bescherming. Uw medische problemen hielden geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie en evenmin met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Daarnaast kon er geen geloof gehecht worden aan uw nieuwe verklaringen over een verkrachting en over de moord op uw broer. Uit uw verklaringen over uw dochter en uw zoon, die in Irak verblijven, kon geen nood aan internationale bescherming in uw hoofdte worden afgeleid. U wierp geen nieuw licht op de vaststelling dat het niet geloofwaardig was dat u tot in 2015 in Bagdad hebt verbleven, zoals u beweerde. Los daarvan noopte de veiligheidssituatie in Bagdad niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U ging in beroep tegen deze beslissing op 29 september 2020. Dit beroep werd op 13 januari 2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de zomer van 2021 reisde u vanuit België naar Frankrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 28 juni 2021. In navolging van de Dublinverordeningen werd er echter geoordeeld dat België de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Op 9 december 2021 kwam u opnieuw in België aan. Een week later, op 16 december 2021 diende u uw zesde verzoek in. U verklaarde opnieuw dat u medische problemen hebt. U hebt veel en langdurige vaginale bloedingen en blaasproblemen die volgens u te wijten zijn aan een verkrachting in Irak. Daarnaast verwees u naar de problemen die u in uw vijf voorgaande verzoeken uiteenzette. Ter ondersteuning van uw zesde verzoek legde u Belgische medische stukken neer.

Op 17 januari 2022 besliste het CGVS dat uw zesde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk was, gezien u simpelweg opnieuw verwees naar uw verklaringen uit uw vorige verzoeken en gezien de stukken die u aanbracht geen ander licht wierpen op de vroegere vaststelling dat deze verklaringen niet geloofwaardig waren. U ging in beroep tegen deze beslissing op 26 januari 2022. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 29 april 2022. De motivering van het CGVS werd daarbij gevolgd.

U verliet België niet na dit arrest, en diende op 23 juni 2022 een zevende verzoek om internationale bescherming in. U verwijst in dit verzoek naar uw vroegere problemen in Irak. U verklaart opnieuw dat u in Irak verkracht werd. Als gevolg daarvan moet u in september uw baarmoeder laten verwijderen. Daarnaast verklaart u dat uw tante, die uw zoon en dochter in huis nam na uw vertrek, overleden is en dat haar kinderen de uwe uit het huis hebben gezet. Nog verwijst u naar de zwakke overheid in Irak als reden dat u niet kan terugkeren. U legt geen documenten neer om uw zevende verzoek om internationale bescherming te ondersteunen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U haalt immers zelf geen elementen aan wanneer u bevraagd wordt over eventuele elementen die uw deelname aan de standaardprocedure bemoeilijken. U rept niet meer over de psychologische problemen waar u in uw vierde en vijfde verzoek naar verwees (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bijzondere procedurele noden, 16 augustus 2022).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet (verklaringen volgend verzoek DVZ, 16 augustus 2022, punt 17, punt 20). Het simpelweg herhalen van elementen die niet geloofwaardig waren en waaruit geen nood aan internationale bescherming kon worden afgeleid, volstaat echter geenszins om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te doen wankelen.

U verklaart in dit verzoek, net als in uw vorige twee verzoeken, dat u medische problemen hebt. In september moet uw baarmoeder verwijderd worden, en dit als gevolg van de verkrachting waarover u in

uw eerdere verzoeken sprak (verklaringen volgend verzoek DVZ, 16 augustus 2022, punt 13, punt 17). Hier moet opnieuw benadrukt worden dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over deze verkrachting. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV en staat bijgevolg vast. Het herhalen dat u medische problemen hebt als gevolg van deze verkrachting is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofd aanzienlijk vergroot.

Over uw gezondheidsproblemen moet verder opgemerkt worden dat deze niet nieuw zijn. Daarnaast houden ze geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook dit is dus geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

U stelt nog dat uw tante, die uw zoon en dochter in huis nam na uw vertrek, overleden is en dat haar kinderen de uwe uit het huis hebben gezet. Als gevolg daarvan zou uw familie uiteengevallen zijn (verklaringen volgend verzoek DVZ, 16 augustus 2022, punt 14). Wat betreft de impact van uw familiale situatie op uw mogelijkheid terug te keren naar Irak, stelde de RvV in uw vorige verzoek het volgende vast: "Daar waar verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt dat zij door haar afwezigheid in conflict is met haar kinderen die nog steeds in Irak verblijven, toont zij niet aan dat zij hierdoor een vrees voor vervolging koestert, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Irak niet zou kunnen terugvallen op een (familiaal) netwerk. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de relatie met haar kinderen veranderd is, maar dat zij wel wekelijks belt met haar zus in Irak en contact onderhoudt met haar tante langs moederszijde, die haar inlicht over haar kinderen (verklaring volgend verzoek van 3 januari 2022, vragen 16 en 21). Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat verzoekster omwille van socio-economische overwegingen niet terug kan naar Irak, dient opgemerkt dat verzoekster geenszins concreet aantoonde dat zij in een mensonwaardige situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zou terechtkomen. Verzoekster toont geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus een onmenselijke of vernederende behandeling vreest". In uw huidig verzoek blijkt dat u nog contact houdt met uw zoon en met uw zus (verklaringen volgend verzoek DVZ, 16 augustus 2022, punt 22). U brengt geen indicaties aan waaruit blijkt dat bovenstaande analyse niet (meer) op u van toepassing zou zijn.

Waar u verwijst naar de zwakke overheid in Irak en de daarmee samenhangende gewijzigde algemene veiligheidssituatie (verklaringen volgend verzoek DVZ, 16 augustus 2022, punt 20), moet worden vastgesteld dat het louter en op algemene manier verwijzen naar een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op uw specifieke situatie bij terugkeer naar Irak. Daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op uw persoonlijke situatie.

Hoewel moet worden herhaald dat u geen duidelijk zicht biedt op uw precieze recente herkomst – u maakte immers niet aannemelijk dat u tot uw komst naar België in 2015 in Bagdad had gewoond – , kan wat de veiligheidssituatie in Bagdad betreft worden verwezen naar de onderstaande analyse.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers in gevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term ‘Baghdad Belts’. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen

rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten berrmbommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet

binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische militieën en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 57/5ter en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster voert aan dat een verzoeker om internationale bescherming in beginsel een recht heeft tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud. Zij wijst op artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de commissaris-generaal de verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien *“de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoekster wijst erop dat het woord *“kan”* wijst op een discretionaire bevoegdheid van het CGVS om de verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient volgens verzoekster het CGVS zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien het toepassing maakt van deze bepaling. De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting naar haar mening is geschonden.

Verzoekster stelt vervolgens het oneens te zijn met de weigeringsmotieven van het CGVS. Zij herhaalt de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar Irak. Zij wijst in dit verband naar de medische problemen die zij kent en geeft nogmaals aan dat deze zijn gelieerd aan de verkrachting waarvan zij in Irak het slachtoffer zou zijn geweest.

Zij wijst voorts op haar gewijzigde familiale situatie. Haar tante, op wie zij kon rekenen en bij wie zij haar kinderen kon achterlaten, zou zijn overleden. Haar kinderen die bij haar tante inwoonden, zouden uit het huis zijn gezet, waardoor haar dochter naar Jordanië is verhuisd en haar zoon sindsdien geen opvang meer heeft. Verzoekster werpt op dat zij derhalve niet kan rekenen op de steun van haar kinderen bij een terugkeer naar Irak. Zij vervolgt dat zij binnen haar familiaal netwerk enkel nog contact heeft met haar zus maar deze zus zelf niet de mogelijkheid heeft om haar steun en onderdak te bieden.

Omwille van dit alles vreest verzoekster aan haar lot te worden overgelaten en opnieuw het slachtoffer te worden van verkrachting en te worden vermoord. Zij meent dat haar kwetsbaarheid onvoldoende in overweging werd genomen in de bestreden beslissing.

Verder wijst zij op de gewijzigde algemene situatie in Irak, en meer in het bijzonder op het geweld dat heeft plaatsgevonden tijdens aanhoudende protesten naar aanleiding van de politieke crisis die er heerst.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoekster een persartikel van 1 augustus 2022 omtrent de politieke crisis in Irak toe (stuk 3).

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

3.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.5. Verzoekster klaagt aan dat zij niet werd gehoord door het CGVS. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom hij toepassing maakt van voormelde bepaling.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoekster aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Dat dit gehoor plaatsvond zonder de aanwezigheid van een advocaat doet hieraan geen afbreuk.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van haar huidig verzoek werd verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar zou nagaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de DVZ.

Verzoekster toont verder niet in concreto aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens haar de kans dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekster dat zij Irak had verlaten omwille van bedreigingen door Asaeb Ahl Al-Haq (AAH), het Mehdileger (JAM) of Da'esh die eisten dat zij en haar echtgenoot hun werkzaamheden op het Ministerie van Elektriciteit zouden stoppen. Haar echtgenoot zou zijn gedood op 5 september 2015 omdat hij geen gehoor gaf aan hun eis. De commissaris-generaal neemt op 23 maart 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Omwille van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in verzoeksters verklaringen worden haar vluchtmotieven ongeloofwaardig bevonden. Bovendien maakt

verzoekster haar recente herkomst uit Bagdad niet aannemelijk. Deze beslissing wordt in beroep bevestigd door de Raad bij arrest nr. 178 421 van 25 november 2016.

In haar navolgende verzoeken volhardt verzoekster in deze problemen en voegt zij er vanaf haar vijfde beschermingsverzoek onder meer aan toe dat zij in Irak werd verkracht en zij sindsdien met medische problemen kampt. De commissaris-generaal verklaart deze volgende verzoeken telkens niet-ontvankelijk. Verzoekster tekent beroep aan tegen de weigeringsbeslissingen genomen in het kader van haar vierde, vijfde en zesde beschermingsverzoek. Deze beroepen worden door de Raad verworpen bij respectievelijk de arresten nr. 218 708, nr. 247 292 en nr. 272 142.

In het kader van haar huidig, zevende beschermingsverzoek verwijst verzoekster naar haar vroegere problemen in Irak zoals uiteengezet tijdens haar vorige verzoeken. Zij herhaalt dat zij in Irak werd verkracht met als gevolg dat zij haar baarmoeder heeft moeten laten verwijderen. Daarnaast verklaart verzoekster dat haar tante, die haar zoon en dochter in huis nam na verzoeksters vertrek, is overleden en dat de kinderen van haar tante die van haar uit het huis hebben gezet. Nog verwijst verzoekster naar de zwakke overheid in Irak als reden dat zij niet kan terugkeren.

Verzoekster legt geen documenten neer om haar huidig volgend verzoek te ondersteunen.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek, dat hij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe verklaringen van verzoekster vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.3. In het bijzonder oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekster, door enkel opnieuw te verwijzen naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, er niet in slaagt de eerdere beoordeling om te buigen, met name dat geen geloof wordt gehecht aan de problemen die zij in Irak heeft gekend. Het louter herhalen van elementen die reeds eerder niet geloofwaardig werden bevonden in het kader van haar vorige zes beschermingsverzoeken en waaruit geen nood aan internationale bescherming kon worden afgeleid, volstaat niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te doen wankelen en kan de kans dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk verhogen. Het louter citeren van haar verklaringen afgelegd tijdens het interview bij de DVZ op 16 augustus 2022 in het kader van haar huidig beschermingsverzoek, doet hierover niet anders denken.

De Raad herinnert eraan dat de kans op internationale bescherming niet aanzienlijk groter wordt wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Wat betreft de medische problemen die verzoekster linkt aan de voorgehouden verkrachting in Irak, oordeelden zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds in het kader van haar vijfde beschermingsverzoek dat de toen neergelegde bewijsstukken onvoldoende bewijskrachtig zijn om de door haar voorgehouden verkrachting te staven. De commissaris-generaal stelt in dit verband terecht: *“het herhalen dat u medische problemen hebt als gevolg van deze verkrachting is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk vergroot”*. Hij stipt verder terdege aan dat verzoeksters gezondheidsproblemen niet nieuw zijn maar geen verband houden met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen verzoekster betwist noch weerlegt.

De opmerking van verzoekster dat zij consistent is waar zij vasthoudt aan haar eerdere asielmotieven, wijzigt hier niets aan en kan het voorgaande niet weerleggen of ontkrachten. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar beweerde problemen in Irak met leden van sjitische groeperingen die haar man zouden hebben vermoord en die haar zouden hebben verkracht. Erop wijzen dat zij voldeed aan de medewerkingsplicht met de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar huidig (volgend) verzoek volstaat evenmin. Nergens wordt verzoekster enige tekortkoming in deze medewerkingsplicht verweten.

4.4. Waar verzoekster wijst op haar gewijzigde familiale situatie in Irak, stelt de Raad vast dat zij hier niet verder komt dan loutere beweringen. Zij brengt geen enkel begin van bewijs bij dat aantoonst dat haar tante is gestorven, dat haar kinderen uit het huis zijn gezet, dat haar dochter naar Jordanië is verhuisd en dat haar zoon sindsdien geen opvang meer heeft, noch identiteitsdocumenten. Verder ontkent verzoekster niet, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, dat zij nog contact houdt met haar zoon en met haar zus (Verklaringen volgende verzoek DVZ, 16 augustus 2022, punt 22). Verzoekster toont hiermee niet aan dat zij niet langer beschikt over een familiaal netwerk in Irak en dat zij daardoor zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM. Door zich louter te beperken tot blote en boude beweringen maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus een onmenselijke of vernederende behandeling vreest.

Het hekelen van de motivering van de commissaris-generaal en het benadrukken van de waarachtigheid van haar relaas kan voorts niet worden aangenomen als een concrete betwisting van de motivering in de bestreden beslissing.

4.5. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, de EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022 als uit de EASO Country Guidance note van juni 2022, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster, niettegenstaande zij geen duidelijk zicht heeft geboden op haar precieze recente herkomst nu zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij tot haar komst naar België in 2015 in Bagdad heeft gewoond, niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare landeninformatie. Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verwijst naar de burgerdemonstraties in Bagdad die sinds oktober 2019 plaatsvinden en het politiek geweld dat daarbij wordt gebruikt (stuk 3 bij het verzoekschrift), wijst de Raad er samen met verweerder op dat dit type geweld niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4,

§ 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor haar dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoekster niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

De commissaris-generaal kon aldus terdege bemerken: *“Waar u verwijst naar de zwakke overheid in Irak en de daarmee samenhangende gewijzigde algemene veiligheidssituatie (verklaringen volgend verzoek DVZ, 16 augustus 2022, punt 20), moet worden vastgesteld dat het louter en op algemene manier verwijzen naar een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op uw specifieke situatie bij terugkeer naar Irak. Daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op uw persoonlijke situatie.”*

4.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

4.7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES